

Jeg tør jo nok gaa ud fra, at dette Lovforslags Indhold har beredt i alt Fald mange en mindre behagelig Overtællelse. Ja, man kan maasse mene, at „Overtællelse“ er et vel stærkt Udtryk, men jeg skal ikke disputere derom, saa meget mindre, som jeg gerne indrømmer, at for mig personlig har det ikke indeholdt noget saa særdeles overraskende; men Forklaringen heraf er nærliggende. Min Stilling til hele denne Sag, nemlig Banegaardsflytningen, har været en ganske anden end de fleste andre ærede Medlemmers. Jeg har i sin Tid været en bestemt Modstander af hele Flytningen og har paa Grund heraf ganske naturlig set mere skeptisk paa Fremstillingen af de billige Flytningsomkostninger, end andre have gjort. Denne Skepsis viser sig imidlertid nu at have været ikke helt ubegrundet. I denne Forbindelse maa det maasse være mig tilladt at minde lidt om Sagens Forhistorie; den er lige saa indviklet som lang, der findes ikke blot i vor Rigsdagstidende, men ogsaa i voluminøse Kommissionsbetænelinger ophobet et vældigt Materiale til en saadan Forhistorie. Man behøver imidlertid ikke at ængste sig; jeg skal ikke fordybe mig heri; jeg skal kun løselig berøre den allernærmeste Del af denne Historie, nemlig den lille Del, som staar i umiddelbar Forbindelse med den foreliggende Sag.

I 1892 forelagdes der af Regeringen et Lovforslag for Rigsdagen angaaende Statsbaneanlægene i og ved Kjøbenhavn, og deri indeholdtes Forslag om Flytningen af den Kjøbenhavnske Banegaard fra dens nuværende Plads ned til Kallebodstrand, ned bag den store Panoptikonshygning. Dette Flytningsforslag fik man nede i Folketinget den gentale Side at halvere, saaledes at Personbanegaarden skulde blive, hvor den var, og at alene Godsbanegaarden skulde flyttes ned til Kallebodstrand. Hertil knyttedes dog endnu en udtrykkelig Betingelse, idet der sattes en bestemt nærmere angiven Sum, hvorfor denne Flytning skulde iværkættes, et Beløb, som var betydelig lavere end det, der indeholdtes i Regeringens oprindelige Forslag, nemlig ikke mindre end 2,112,000 Kr. lavere. I rigtig Erkendelse af Situationen, gif den daværende Indenrigsminister (Zinverslev) ret beredvillig ind paa denne Halveringstankte, og han vidste, hvad han gjorde. Han vidste nemlig, at naar man har faaet rigtig fat i en lille Finger, saa følger i Reglen senere den hele Haand med af sig selv. Denne Berøring vil ogsaa i nærværende Tilfælde vise sig ikke at have været ubegrundet. Ministeren gif altsaa temmelig beredvillig ind paa Halveringstanken, men det faldt ham

vistnok lidt vanskeligere at opfylde den anden Betingelse, nemlig at reducere Flytningsomkostningerne til et saa betydelig lavere Beløb, end det oprindeligt var anslaaet til, og det lykkedes overhovedet kun ved at foretage saadanne Indskrænkninger i det ny Anlæg, at, som det nu viser sig ifølge Motiverne til det foreliggende Lovforslag, disse ere særdeles uheldige og derfor foreslaas grundig forandrede. Hovedspørgsmaalet bliver derfor her saa vidt jeg skønner, at vi komme til at staa over for det Alternativ, enten at frasælbe en af Hovedbetingelserne for Tilblivelsen af Loven af 8de Maj 1894 eller ogsaa at frasælbe den i Erkendelsen af Betingelsens Uheldighed. Valget mellem disse to Alternativer kan maasse falde vanskeligt nok, der kan maasse herse forskellige Meninger om, hvilket man skal vælge, thi jeg erkender, at det er ret betænkeligt under en Lovs Udførelse at bryde en af Forudsætningerne for Loven, ikke mindst betænkeligt, naar man bryder i den Grad med Forudsætningerne, som det her er Tilfældet. Paa den anden Side er jeg for mit Vedkommende ikke i Tvivl om, at det kan være endnu betænkeligere at udføre det ny Anlæg og Flytningen paa en saadan Maade, at det bliver uheldigt, utilfredsstillende og saaledes, at det i alle Tilfælde er øjensynligt og sandsynligt, at man i en meget nær Fremtid vil være nødt til at gaa til meget store Udvidelser og Forandringer, der, naar de foretages straks, nu ved det ny Anlæg selvfølgelig ville kunne udføres meget billigere og hensigtsmæssigere end senere, naar man bagefter skal til at gøre Forandringer. Og ikke alene vil det blive dyrere paa den Maade, men samtidig vil der jo indtræffe store Forstyrrelser og Indgreb i Driften, hvorigenem der vil komme endnu en nu næsten uberegnelig Tilførselsudgift. Denne min Opfattelse skal jeg ikke tillægge nogen særlig Vægt, om endstønt jeg dog tør sige, at den ikke taber i Vægt ved at fremkomme fra en Side, der altid har set og den Dag i Dag ser alt andet end sympatetisk paa denne hele Flytningsstankte, en Side, der derfor ganske naturligt kunde være mest tilbøjelig til at give hele Flytningsstanken saa snævre Grænser som vel muligt. Men jeg siger som Jakob Werligs Fader: „Gjort Gerning staar ikke til at ændre,“ og naar det er saa, skønner jeg ikke rettere end, at hvor meget man end misbilliger det en Gang gjorde, er det dog det bedste og klogeste at gøre det bedst mulige ud af det fæte. Det tror jeg i Virkeligheden, man gør, naar man søger at ordne denne Sag nu ved selve Anlægget, saaledes, at det ikke blot kan tilfredsstille alle billige Forordringer i Nutiden,